

CAPITOLUL UNU

EXISTĂ O SINGURĂ OGLINDĂ în casa mea. E în spatele unui panou glisant, pe coridorul de la etaj. Regulile facțiunii mele îmi permit să stau în fața ei în fiecare a doua zi din fiecare a treia lună, ziua în care mama îmi taie părul.

Stau pe scaun, iar mama e în picioare în spatele meu, și mă tunde. Șuvițele cad pe podea într-un colac mat, blond.

Când termină, îmi strânge părul lăsat peste față, răsucindu-l într-un coc. Remarc cât arată de calmă și cât este de concentrată. E foarte bine exersată în arta uitării de sine. Despre mine n-aș putea să spun același lucru.

Îmi privesc pe furiș imaginea reflectată, într-o clipă în care ea nu e atentă: nu de dragul vanității, ci din curiozitate. Multe lucruri se pot întâmpla cu înfățișarea cuiva în decurs de trei luni. În oglindă, văd o față îngustă, ochi mari și rotunzi, și un nas lung și subțire: încă arăt a fetișcană, deși cândva, în ultimele trei luni, am împlinit șaisprezece ani. Celelalte facțiuni sărbătoresc zilele de naștere, dar noi nu. Se consideră că e o dovadă de slăbiciune.

— Gata, îmi zice, după ce-mi fixează cocul cu un ac de păr.

Îmi întâlnește privirea în oglindă. E prea târziu să întorc ochii, dar în loc să mă certe, zâmbeste spre imaginea mea reflectată. Mă încrunt un pic. De ce nu mă mustră pentru că mă zgâiesc la mine însămi?

— Așadar, astăzi e ziua, îmi zice.

— Da, răspund.

— Ești emoționată?

Mă privesc în ochi pentru o clipă. Azi e ziua testului de apitudine care-mi va arăta căreia dintre cele cinci facțiuni îi aparțin. Iar mâine, în Ceremonia Alegerii, mă voi hotărî asupra unei facțiuni. Îmi voi hotărî tot restul vieții; voi hotărî dacă rămân cu familia mea, sau o părăsesc.

— Nu, zic. Testele nu trebuie să ne schimbe opțiunile.

— Corect, răspunde ea, zâmbind. Hai să ne luăm micul dejun.

— Mulțumesc. Pentru că m-ai tuns.

Mă sărută pe obraz și face să gliseze panoul, acoperind oglinda. Cred că mama ar putea fi frumoasă, într-o cu totul altă lume. Are trupul subțire pe sub roba ei gri. Pomeții îi sunt înalți, și genele lungi, iar când își lasă părul liber, noaptea, îi atârnă în valuri pe umeri. Însă în cadrul Abnegației e obligată să-și ascundă această frumusețe.

Mergem împreună spre bucătărie. În astfel de dimineți, când fratele meu pregătește micul dejun, iar mâna tatei îmi mângâie ușor părul în timp ce el își citește ziarul, și mama fredonează o melodie când strânge masa... în astfel de dimineți mă simt mai vinovată ca oricând pentru faptul că vreau să-i părăsesc.

* * *

În autobuz duhnește a gaze de eșapament. Ori de câte ori ni-merește peste un petic de pavaj neregulat, mă zgâlțâie într-o parte și-n alta, chiar dacă mă țin cu mâna de scaun ca să rămân pe loc.

Fratele meu mai mare, Caleb, stă în picioare pe interval, ținându-se de bara de deasupra capului ca să-și păstreze echilibrul. Noi doi nu semănăm. El are părul închis la culoare, ca tata, și nasul coroiat, ochii verzi și gropițe în obraji, ca mama. Când era mai mic, seria aceasta de trăsături părea ciudată, dar acum i se potrivește. Dacă n-ar fi făcut parte din Abnegație, sunt convinsă că fetele de la școală s-ar fi zgâit la el.

A moștenit de la mama și talentul pentru altruism. I-a oferit locul unui bărbat ursuz din facțiunea Candoare, fără să stea pe gânduri.

Bărbatul din Candoare e îmbrăcat într-un costum negru, cu cravată albă: uniforma standard a celor din Candoare. Facțiunea lor prețuiește sinceritatea și privește adevărul în alb și negru, așa că exact asta îmbracă.

Spațiile dintre clădiri se îngustează, iar drumul devine mai lîn, pe măsură ce ne apropiem de centrul orașului. Clădirea numită odinioară Turnul Sears — noi obișnuim să-i spunem Butucul — răsare din ceață, ca un pilastru negru profilat pe cer. Autobuzul trece pe sub liniile ferate supraterane. N-am fost niciodată cu trenul, deși circulă în permanență și liniile sunt pretutindeni. Numai Neînfricații merg cu trenul.

Acum cinci ani, muncitori voluntari din facțiunea Abnegație au reasfaltat unele drumuri. Au început din centrul orașului și au continuat spre periferie, până când au rămas fără materiale. Străzile din zona în care locuiesc eu sunt încă pline

de gropi și de petice, și nu ești în siguranță dacă mergi cu mașina pe ele. Oricum, noi n-avem mașină.

Expresia feței lui Caleb este una placidă, în timp ce autobuzul ne leagănă și ne zgâlțâie pe drum. Mâneca robei gri îi cade de-a lungul brațului când se agață de o bară, pentru echilibru. Îmi dau seama după mișcările ochilor că-i urmărește pe cei din jurul nostru: forțându-se să-i vadă numai pe ei și să uite de sine. Candoarea prețuiește sinceritatea, însă facțiunea noastră, Abnegația, prețuiește altruismul.

Autobuzul se oprește în fața școlii; mă ridic, trecând grăbită pe lângă bărbatul din Candoare. Mă împiedic de pantofii acestuia și mă prind de brațul lui Caleb. Pantalonii mei largi sunt și prea lungi; și, oricum, niciodată n-am fost prea grațioasă.

Clădirea Nivelurilor Superioare este cea mai veche dintre cele trei școli din oraș: Nivelurile Inferioare, Nivelurile Medii și Nivelurile Superioare. Ca toate celelalte clădiri din jur, e construită din sticlă și oțel. În fața ei tronează o statuie mare din metal, pe care se cațără Neînfricații după ore, provocându-se reciproc care urcă mai sus. Anul trecut l-am văzut pe unul căzând și rupându-și piciorul. Eu am fost cea care a dat fuga s-o aducă pe asistentă.

— Testul de aptitudini e azi, spun.

Caleb e mai mare decât mine cu mai puțin de un an, așa că la școală suntem în același an de studiu.

Îmi face un semn de încuviințare cu capul, în timp ce intrăm prin față. Mușchii mi se încordează încă din clipa în care pătrundem în clădire. Atmosfera pare flămândă, ca și cum fiecare dintre cei de șaisprezece ani ar încerca să devoreze cât mai mult posibil din ultima sa zi. E foarte probabil ca noi să nu mai mergem pe coridoarele acestea după

Ceremonia Alegerii: de îndată ce ne exprimăm opțiunea, noile noastre facțiuni vor răspunde de desăvârșirea educației noastre.

Astăzi, orele ne sunt înjumătățite, astfel încât să le parcurgem pe toate înaintea testului de aptitudini, care va avea loc după pauza de prânz. Pulsul deja mi s-a accelerat.

— Nu te neliniștește chiar deloc ce-or să-ți spună? îl întreb pe Caleb.

Ne oprim la bifurcarea coridoarelor, unde el va porni într-o direcție, spre clasa pentru Matematică Avansată, iar eu în alta, spre Istoria Facțiunilor.

— Dar pe tine? mă întreabă, ridicând o sprânceană.

Aș putea să-i spun că-mi făceam griji de săptămâni întregi cu privire la ce avea să-mi spună testul de aptitudini: Abnegație, Candoare, Erudiție, Prietenie, sau Neînfricare?

În loc de asta, zâmbesc și-i răspund:

— Nu tocmai.

El îmi răspunde la zâmbet.

— Atunci... să ai o zi bună.

Mă îndrept spre clasa pentru Istoria Facțiunilor, mușcându-mi buza inferioară. Nu mi-a răspuns la întrebare.

Coridoarele sunt ticsite, deși lumina care pătrunde prin ferestre creează iluzia de spațiu. Este unul dintre puținele locuri în care facțiunile se amestecă, la vârsta noastră. Astăzi, mulțimea e alimentată de un nou soi de energie, delirul ultimei zile.

O față cu păr lung și creș strigă „Bună!” chiar lângă urechea mea, fluturându-și mâna spre o prietenă aflată mai departe. Mâneca ei mă lovește peste obraz. Apoi, un băiat Erudit în pulover albastru mă îmbrânțește. Îmi pierd echilibrul și mă izbesc cu putere de podea.

— Dă-te din drumul meu, Bățoaso, se răstește el, continuându-și drumul pe coridor.

Obrajii mi se înfierbântă. Mă ridic și mă scutur de praf. Câteva persoane s-au oprit când am căzut, dar nimeni nu s-a oferit să mă ajute. Privirile lor mă urmăresc până în capătul coridorului.

Lucruri de genul acesta li s-au tot întâmplat celor din facțiunea mea de câteva luni încoace: Erudiții au publicat rapoarte dușmănoase despre Abnegație, ceea ce a început să ne afecteze relațiile din școală. Veșmintele gri, tunsoarea simplă și comportamentul modest al celor din facțiunea mea sunt menite să-mi ușureze uitarea de mine, iar ceilalți, la rândul lor, să mă poată uita mai ușor. Acum, însă, au făcut din mine o țintă.

Mă opresc lângă o fereastră, în aripa E, așteptând sosirea Neînfricaților. Așa procedez în fiecare dimineață. La ora 7:25 fix, Neînfricații își dovedesc curajul sărind dintr-un tren aflat în mers.

Tata îi numește pe Neînfricați „diavoli împelițați”. Sunt plini de piercinguri și de tatuaje și poartă veșminte negre. Scopul lor primordial este să păzească gardul care ne înconjoară orașul. Împotriva a ce, asta nu mai știu.

Ei ar fi trebuit să-mi provoace nedumerirea. Ar trebui să mă întreb ce are de-a face curajul — virtutea pe care ei o prețuiesc mai mult decât toate — cu inelul petrecut prin nări. În loc de așa ceva, îi urmăresc cu privirea oriunde se duc.

Sirena trenului șuieră, iar sunetul îmi face pieptul să vibreze. Farurile din fața locomotivei se aprind și se sting intermitent în timp ce trenul trece în goană pe lângă școală, scrâșnind pe șinele din fier.

Și, când trec ultimele vagoane, o mulțime de tineri, băieți și fete, în veșminte negre, se aruncă din mers, unii căzând și rostogolindu-se, alții împleticindu-se câțiva pași înainte de a-și recăpăta echilibrul. Unul dintre băieți o cuprinde cu brațul pe după umeri pe o fată, râzând.

Mi-am făcut un obicei prostesc din urmărirea acestei scene. Mă întorc cu spatele spre fereastră și-mi croiesc drum prin îmbulzeală spre sala de clasă pentru Istoria Facțiunilor.

CAPITOLUL DOI

TESTELE ÎNCEP după pauza de prânz. Stăm la mesele lungi din cantină, iar organizatorii testelor strigă câte zece nume odată, pentru fiecare sală în care se desfășoară testarea. Eu stau lângă Caleb și vizavi de vecina noastră, Susan.

Tatăl lui Susan își face meseria călătorind prin tot orașul, așa că are mașină și o aduce și-o ia de la școală în fiecare zi. S-a oferit să ne ia și pe noi, însă, cum spune Caleb, noi preferăm să plecăm mai târziu și nu vrem să-i creăm neplăceri.

Sigur că nu.

Organizatorii testelor sunt, în majoritatea lor, voluntari din facțiunea Abnegație, cu toate că e și un Erudit într-una dintre sălile pentru testare, și un Neînfricat în alta, ca să ne testeze pe noi, cei din Abnegație, fiindcă regulamentul prevede ca noi să nu putem fi testați de cineva din propria noastră facțiune. Tot regulamentul spune că n-avem voie să ne pregătim nicicum pentru test, așa că nu știm la ce să ne așteptăm.

Privirea mi se abate de la Susan spre mesele Neînfricaților, din cealaltă parte a sălii. Râd, strigă și joacă un joc de cărți. La

o altă serie de mese, Erudiții trăncănesc despre cărți și ziare, într-o permanentă căutare a cunoașterii.

Mai multe fete din Prietenie, îmbrăcate în galben și roșu, stau într-un cerc pe podeaua cantinei, jucând ceva care implică bătăi din palme și intonarea unui cântecel ritmat. La fiecare câteva minute aud dinspre ele un cor de râsete, când mai elimină pe câte cineva, care trebuie să se așeze în centrul cercului. La masa de lângă ele, băieții din Candoare gesticulează larg cu mâinile. Par să discute în contradictoriu despre ceva, însă nu poate fi un subiect serios, fiindcă unii dintre ei își păstrează încă zâmbetele pe fețe.

Noi, cei de la masa Abnegației, așteptăm în tăcere. Uzanțele facțiunii dictează până și comportamentul inactiv, înlăturând preferințele individuale. Mă îndoiesc că toți Erudiții își doresc să învețe în permanență, sau că oricine din Candoare savurează o polemică însuflețită, însă nimeni nu poate să sfideze normele proprii facțiunii, mai mult decât aș putea eu.

Numele lui Caleb e strigat pentru următorul grup. El pornește încrezător spre ieșire. N-am nevoie să-i urez succes, sau să-l asigur că n-are de ce să fie emoționat. Își cunoaște locul și, din câte știu, și l-a cunoscut dintotdeauna. Cea mai veche amintire a mea despre el e de când aveam patru ani. Atunci, m-a certat pentru că nu i-am dat coarda pentru sărit unei fete care nu avea cu ce să se joace. Acum nu mă mai dădăcește, dar privirea aceea dezaprobatoare mi-a rămas vie în memorie.

Am încercat să-i explic că instinctele mele nu sunt la fel ca ale lui — nici prin minte nu mi-ar fi trecut să-i cedez locul, în